

Шта је то, како велиш Александре Вучићу: “никоме све- свако довољно”?!

Компромис за који се бориш?

Откад се то издаја зове борбом?!

Какав је то компромис у којем крвнику нудиш да размери колико му је жртвине куће, ливаде и гроба довољно?!

Колико ће му од мајке и удовице у црнини, сиорчића, оца свелог над крстом- бити довољно?!

Јесу ли довољно преклали да довољно и добију?!

Колико је то Србији довољно и ко си ти, несоју погани, да разрежеш меру?!

Дечани су нам превисоки- довољни су нам мањи?!

Превише нам је Бистрица, Ибра, Ситнице, Лаба и Дрима- довољно нам је колико захватиш у чашу да се жедан бедне власти и лажне моћи- напојиш?!

Много нам је Орахоца и Велике Хоче- премали смо да довека знамо колико смо велики?!

Распростро се онолики Призрен, па се још нагиздао Богородицом Љевишком, Архангелима, Богословијом...огрнуо се Метохијом и упасао Ћаковицу у корице- превише је све то, јел да?!

Превише се сванућа, ко косови, разлети с Пећке Патријаршије, превише кандила засја Грачаницом, превише тамјана замирише васкрсном Самодрежом- ваља разрезати колико је довољно да тињамо док трајемо, јер траје се за даха овоземног а постоји довека, но...

Најбоље ћеш ти знати колико је Србину довољно Газиместана да се не растрчи; колико крвавог жита Старог Грацког- да се не преједе; колико Кошара и Паштрика да не устрчи до неба; колико Дренице да не памтимо Србицу; колико магле с Бајгоре да у колевкама не прогледамо вековима и не проходамо стопама Милоша Ћирковића!

Ви идите- ја нећу”, закleo нас је!

Ти, Вучићу, разрезуј- ја не дам!

Не дам, па нек се сто ђавола у теби разгоропаде и зареже- не дам, јер немам ни напрстак Србије вишка да дам!

Једнако грешни и ти и ја стојимо пред Косовом и Метохијом знајући да је заветна светиња оно најбоље у нама и да је оно најбоље од нас- на њој!

Тебе је, у тој гордости и злоби, страх и саме помисли да негде још постојиш ко човек, а ја, ништа бољи, горд и злобан, не могу без тог добра и тог човека што седи негде у свелим виноградим више Ораховца и чека ме- јер нећу да ме деца памте оваквог, мизерног, већ да ме познају у том винограду...

Не знам чији је? Неког отетог и убијеног мученика, па откуд ми онда право да га не зовем својим, јер где ми је незнани брат пострадао све ми је знано и моје!

Зато ти не дам да метриш ни корака, јер све што ће за мном остати јесте оно где сам познао себе, волео оно што јесам, имао све што сам једином могао звати својим, јер огњиште је тамо где те и снегови огрију...

Једино чега је на Косову и Метохији превише српскога јесте- крви!

Стотину Дрима невине српске крви, нит је земља попила, нити сунце сажегло, но ево те реке ковитлају венама, чине брзаке душе браздјући кањоне на срцу!

Свака од ових шара на длановима јесу бразде Косова и Метохије!

Бразде рода што ми га убише за плугом и воловима.

Како се то крв српска мери колико је довољно?!

Зверима колко су је пролили или нама колко смо је проплакали?!

Никада, Александре Вучићу, никаквог компромиса око заветне светиње нема и не може га бити!

Ни једног до оног са Богом да делић раја свије на земљи...

Не дам Србије ни шаку, јер ми на тој шаци усни глава дететова.

Све што имам стане у ту шаку, и није то много, ал много и не тражим.

Траже они који немају- они који имају чувају.

Чувају да би имали где најбољег од себе наћи и најбоље у себи наћи!

Тамо где се страдало- за то се мора живети, и нема ту никаквог поговора, преговора и поделе!

Косова и Метохије је Србину довољно само- читаво, запамти то, Александре Вучићу!

Не може колевке и гроба никад бити превише!

Људи смо онолико колико смо спремни да постојимо, трајати се може и сто година а не живети ни дан...

(Два у један)